

בַּיָּצָר הָרַע, בְּאֵה האַחֲרַת וְנִדְבַקְתָּ בוֹ, וּתְשַׁקֵּינָּךְ אֶת אֲבִיֶיךָ יָיִן. כְּמוֹ כֵּן לְעוֹרֵר לַיָּצָר הָרַע וְנִדְבַקְתָּ בוֹ, וְאֵיזֵי תִשְׁלֹם הָרַעוֹת לַעֲשׂוֹת, וּמִתְעַבְרוֹת שְׂמִיחָה מִיָּצָר הָרַע. זֶהוּ שְׂפָתוֹב וּתְהַרְיֵן שְׂמִי בְנוֹת לוֹט מֵאֲבִיֶיךָ.

עַד שְׂמִיחָה לַפְעַל מְעֻשִׂיֶיךָ - זוֹ יוֹלְדַת רִשְׁעֵתָהּ, וְזוֹ יוֹלְדַת רִשְׁעֵתָהּ. וְכֵן דְרָכְךָ שֶׁל רִשְׁעִים בְּעֵינֵי זֶה עִם יָצָר הָרַע, עַד שְׂהוֹרֵג לְאָדָם וּמוֹלִיכֵו לְגִיחָנָם וּמְכַנְסֵו שָׁם, וְאַחֵר כֶּף עוֹלָה מִשֵּׁם לְפִתּוֹת לְבַנֵי אָדָם כְּמוֹ כֵּן. וְיָמִי שְׂמִכִיר בוֹ, נִצּוֹל מִמֶּנּוּ וְאֵינּוּ מִתְחַבֵּר עִמּוֹ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִשָּׁל לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה? לְכַת לְסֻטִים שֶׁהֵיוּ אוֹרְכִים בְּדָרְכִים לְגֹזֵל וְלִהְרֵג לְבַנֵי אָדָם, וּמִפְרִישִׁים מֵהֶם אֶחָד שְׂיֹדֵעַ לְהַסִּית לְבַנֵי אָדָם וּלְשׁוֹנוֹ רַף. מָה עוֹשֶׂה? מְקַדִּים וְהוֹלֵף לְקַבְּלָם וְנַעֲשֶׂה כְּעֶבֶד לְפָנֵיהֶם, עַד שְׂמֵאֲמִינִים הַטְּפָשִׁים בוֹ וּבּוֹטְחִים בְּאַהֲבָתוֹ וּבְשִׂיחָתוֹ וּשְׂמִיחִים עִמּוֹ, וּמוֹלִיכִים בְּחֻלְק דְּבָרֵיו בְּאוֹתוֹ הַדְּרָף שֶׁהִלְסֻטִים שָׁם. בֵּינָן שְׂמִיחָה עִמָּהּ לְשָׁם, הוּא הָרֵאשׁוֹן שְׂהוֹרֵג בְּסֵם לְאַחֵר שְׂנוֹתָנָם בִּיד הִלְסֻטִים לְהַרְגֵם וְלַקְחַת מְמוֹנָם, וְהֵם צוֹנְחִים וְאוֹמְרִים: אוֹי שְׂהַקְשַׁכְנוּ לוֹ וְלָרֶף לְשׁוֹנוֹ. לְאַחֵר שְׂהַרְגוּ אֵלָה, עוֹלָה מִשֵּׁם וְיֹצֵא לְפִתּוֹת בְּנֵי אָדָם כְּמִתְחַלָּה. הַפְקָחִים מָה הֵם עוֹשִׂים כְּשִׂרְוֵאִים לְזֶה יוֹצֵא לְקַרְאָתָם וּמְפַתֵּה לָהֶם? מִפְרִיֵן בוֹ שֶׁהוּא צוֹדֵה אֶת נַפְשָׁם, וְהוֹרְגִים אוֹתוֹ, וְהוֹלְכִים בְּדָרְף אַחֲרָת.

כֶּף הוּא יָצָר הָרַע, יוֹצֵא מִכַּת הִלְסֻטִים, עוֹלָה מִגִּיחָנָם כְּנֶגֶד בְּנֵי אָדָם וּלְפִתּוֹת לָהֶם בְּחֻלְק מִתְק דְּבָרֵיו. זֶהוּ שְׂפָתוֹב וְיַעַל לוֹט מִצּוֹעֵר וַיִּשָּׁב בְּהָר וְגו'. כְּמוֹ עוֹבֵר לְפָנֵיהֶם, וְהַטְּפָשִׁים מֵאֲמִינִים בוֹ וּבְאַהֲבָתוֹ שֶׁהוּא הוֹלֵף לְפִתּוֹתָם וְעוֹבֵד לָהֶם כְּעֶבֶד, שְׂנוֹתָן לָהֶם נְשִׁים יְפוֹת אֲסוּרוֹת, נוֹתֵן לָהֶם בְּנֵי אָדָם לְהָרַע, מְפָרֵק מֵהֶם עַל תּוֹרָה וְעַל מְלָכוּת שָׁמַיִם. הַטְּפָשִׁים רוֹאִים כֶּף, בּוֹטְחִים בְּאַהֲבָתוֹ, עַד

לַעֲשׂוֹת וּמִתְעַבְרוֹת שְׂמִיחָה מִיָּצָר הָרַע, הָדָא הוּא דְכָתִיב וּתְהַרְיֵן שְׂמִי בְנוֹת לוֹט מֵאֲבִיֶיךָ.

עַד שְׂמִיחָה לַפְעַל מְעֻשִׂיֶיךָ זוֹ יוֹלְדַת רִשְׁעֵתָהּ וְזוֹ יוֹלְדַת רִשְׁעֵתָהּ, וְכֵן דְרָכְךָ שֶׁל רִשְׁעִים בְּעֵינֵי זֶה עִם יָצָר הָרַע, עַד שְׂהוֹרֵג לְאָדָם וּמוֹלִיכֵו לְגִיחָנָם וּמְכַנְסֵו שָׁם, וְאַחֵר כֶּף עוֹלָה מִשֵּׁם לְפִתּוֹת לְבַנֵי אָדָם כְּמוֹ כֵּן. וְיָמִי שְׂמִכִיר בוֹ נִצּוֹל מִמֶּנּוּ וְאֵינּוּ מִתְחַבֵּר עִמּוֹ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק מִשָּׁל לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה, לְכַת לְסֻטִים שֶׁהֵיוּ אוֹרְכִים בְּדָרְכִים לְגֹזֵל וְלִהְרֵג לְבַנֵי אָדָם, וּמִפְרִישִׁים מֵהֶם אֶחָד שְׂיֹדֵעַ לְהַסִּית לְבַנֵי אָדָם וּלְשׁוֹנוֹ רַף, מָה עֶבֶד מְקַדִּים וְהוֹלֵף לְקַבְּלָם וְנַעֲשֶׂה כְּעֶבֶד לְפָנֵיהֶם עַד שְׂמֵאֲמִינִים הַטְּפָשִׁים בוֹ וּבּוֹטְחִים בְּאַהֲבָתוֹ וּבְשִׂיחָתוֹ וּשְׂמִיחִים עִמּוֹ, וּמוֹלִיכִים בְּחֻלְק דְּבָרֵיו בְּאוֹתוֹ הַדְּרָף שֶׁהִלְסֻטִים שָׁם, בֵּינָן שְׂמִיחָה עִמָּהּ לְשָׁם, הוּא הָרֵאשׁוֹן שְׂהוֹרֵג בְּסֵם, לְאַחֵר שְׂנוֹתָנָם בִּיד הִלְסֻטִים לְהַרְגֵם וְלַקְחַת מְמוֹנָם, וְאֵינּוּ צוֹנְחִין וְאוֹמְרִין וְיִי דַאֲצִיתָנָא לְדִין וְלְרִפְיָא דְלִישְׁנֵיהּ. לְאַחֵר שְׂהַרְגוּ אֵלָה, עוֹלָה מִשֵּׁם וְיֹצֵא לְפִתּוֹת לְבַנֵי אָדָם כְּמִתְחַלָּה. הַפְקָחִים מָה הֵם עוֹשִׂים כְּשִׂרְוֵאִים לְזֶה יוֹצֵא לְקַרְאָתָם וּמְפַתֵּה לָהֶם, מִפְרִיֵן בוֹ שֶׁהוּא צוֹדֵה אֶת נַפְשָׁם וְהוֹרְגִים אוֹתוֹ וְהוֹלְכִים בְּדָרְף אַחֲרָת.

כֶּף הוּא יָצָר הָרַע יוֹצֵא מִכַּת הִלְסֻטִים עוֹלָה מִגִּיחָנָם לְקַבְּלָא דְבַנֵי נְשָׂא וּלְפִתּוֹת לָהֶם בְּחֻלְק מִתְק דְּבָרֵיו, הָדָא הוּא דְכָתִיב וְיַעַל לוֹט מִצּוֹעֵר וַיִּשָּׁב בְּהָר וְגו'. כְּמוֹ לְסֻטִים לְאַרְב לְבַנֵי אָדָם, מָה עוֹשֶׂה עוֹבֵר לְפָנֵיהֶם, וְהַטְּפָשִׁים מֵאֲמִינִים בוֹ וּבְאַהֲבָתוֹ שֶׁהוּא הוֹלֵף לְפִתּוֹתָם וְעוֹבֵד לָהֶם כְּעֶבֶד, שְׂנוֹתָן לָהֶם נְשִׁים יְפוֹת אֲסוּרוֹת, נוֹתֵן לָהֶם בְּנֵי אָדָם לְהָרַע, מְפָרֵק מֵהֶם עַל תּוֹרָה וְעַל מְלָכוּת שָׁמַיִם. הַטְּפָשִׁים רוֹאִים כֶּף, בּוֹטְחִים בְּאַהֲבָתוֹ, עַד

שהולך עמהם ומוליכם באותו דרך שהלסטים שם, בדרך גיהנם אשר אין דרך לנטות זמין ושמאל, כיון שמגיע עמהם לשם, הוא הראשון שהורג להם, ונעשה להם מלאך המות ומכניסן לגיהנם, ומורידין להון מלאכי חבלה, ואנון צווחין ואמרין ווי דאציתנא לדין, ולא מהניא לון.

לאחר פן עולה משם ויוצא לפתות לבני אדם. הפקחין פשרואין אותו מפירים אותו ומתגברים עליו עד ששולטין עליו, וסאטין מזה הדרך ולוקחין דרך אחרת להנצל ממנו.

רב יוסף פד הנה נחית לבבל חמא אנון ריוקניא דהו עיילי ונפקי בניי נשי שפירן ולא חטאן, אמר לון לא מסתפו אלין מיצר הרע, אמרו ליה לא מקונדיטון בישא קאתינא, מקדושתא דקדישא אתגזרנא, דאמר רב יהודה אמר רב צריך אדם לקדש עצמו בשעת תשמיש, ונפקי מניה בני קדישי בני מעלי דלא מסתפו מיצר הרע שנאמר (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדושים.

רבי אבא אמר מאי דכתיב, (יחזקאל כ) ואת שבתותי קדשו, אלא אין עונתן של תלמידי חכמים אלא משבת לשבת, ומזהר להו דהואיל דתשמיש המטה דמצוה הוא, קדשו. פלומר קדשו עצמכם בשבתותי בההוא תשמיש דמצוה.

אמר רב יהודה אמר רב האי מאן דעייל לקרתא וחקמי נשי שפירן, ירפין עינוי ויימא הכי, כף (נ"א פד) ספאן איגור איגזרנא (פרדיא) קרדיטא תקיל פוק פוק דאבוי קדישא דשבתא הוא. מאי טעמא דחקימות דארחא שלט ביה ויכיל יצר הרע לשלטה עלוי, (עד פאן מדרש הנעלם)

להם נשים יפות אסורות, נותן להם בני אדם להרע, מפרק מהם על תורה ועל מלכות שמים. הטפשים רואים כף, בוטחים באהבתו, עד שהולך עמהם ומוליכם באותו דרך שהלסטים שם, בדרך גיהנם אשר אין דרך לנטות זמין ושמאל. כיון שמגיע עמהם לשם, הוא הראשון שהורג להם, ונעשה להם מלאך המות ומכניסן לגיהנם, ומורידים להם מלאכי חבלה, והם צווחים ואומרים: אוי שהקשבנו לזה. ולא מועיל להם. לאחר פן עולה משם ויוצא לפתות לבני אדם. הפקחים פשרואים אותו, מכירים אותו, ומתגברים עליו עד ששולטים עליו, וסוטים מזה הדרך ולוקחים דרך אחרת להנצל ממנו.

רב יוסף כשהיה יורד לבבל, ראה את אותם רוקים שהיו נכנסים ויוצאים בין נשים יפות ולא חוטאים. אמר להם: האם אלה לא פוחדים מיצר הרע? אמרו לו: לא מקונדיטון רע באנו. אנו נגזרנו מקדשת הקדש. שאמר רב יהודה אמר רב, צריך אדם לקדש עצמו בשעת תשמיש, ויצאו ממנו בנים קדושים בנים מעלים שלא פוחדים מיצר הרע, שנאמר (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדושים.

רבי אבא אמר, מה זה שכתוב (יחזקאל כ) ואת שבתותי קדשו? אלא אין עונתם של תלמידי חכמים אלא משבת לשבת. ומזהיר אותם, שהואיל ותשמיש המטה היא מצוה - קדשו, פלומר קדשו עצמכם בשבתותי באותו תשמיש של מצוה.

אמר רב יהודה אמר רב, מי שנכנס לעיר ורואים נשים יפות, ירפין עינוי ויאמר כף: כף (ראה) מחשבים חצוב נחצבתי [תק] דפוס התקלה, צא צא, שאבי הקדוש של שבת הוא. מה הטעם? משום שחקימות הדרך שולט בו, ויכול יצר הרע לשלט עליו. עד כאן מדרש הנעלם